RETSMØDERAPPORT
i sag C-97/91 *

I — Faktiske omstændigheder

Den 17. oktober 1988 fremsendte *sagsøgeren*, selskabet Oleificio Borelli SpA (herefter benævnt »Borelli«), en ansøgning til regionen Liguria på grundlag af Rådets forordning (EØF) nr. 355/77 af 15. februar 1977 om en fælles foranstaltning til forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugsvarer, med det formål at opnå støtte fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (herefter benævnt »EUGFL«), Udviklingssektionen, for regnskabsåret 1990, til opførelsen af et nyt olieproduktionsanlæg i Pontedassio (Imperia).

I overensstemmelse med de i forordning nr. 355/77 opstillede betingelser, særligt i forordningens artikel 9, var ansøgningen vedlagt projektbeskrivelser og forklarende bilag samt kopi af råvareleveringskontrakter afsluttet med producenter af basislandbrugsvarer fra Liguria, Puglia og Calabria.

Ifølge Borelli opnåede ansøgningen i første omgang regionens anbefaling og var blevet behandlet i den rangfølge, som var opstillet for bevilling af støtte til erhvervsdrivende i regionen Liguria (beslutning nr. 17 af 20.3.1990 truffet af Ligurias regionalråd, stævningens bilag 5).

Efter at være blevet informeret om, at Servizio provinciale agroalimentare di Imperia og de kompetente Assessorati i de berørte regioner under Ligurias videre sagsbehandling havde rejst tvivl om pålideligheden af de kontrakter, der var vedlagt ansøgningen, erstattede Borelli de i regionerne Puglia og Calabria indgåede kontrakter med fem nye kontrakter indgået med producenter i regionen Puglia (stævningens bilag 7). Selskabet præciserede, at det samlede kvantum olie nævnt i disse kontrakter (ca. 68 000 centner) svarede til selskabets årlige behov (stævningens bilag 8). Endvidere fremlagde Borelli detaljerede oplysninger, herunder informationer om sine medkontrahenter i Liguria (stævningens bilag 9).

Ved skrivelse af 10. oktober 1989 anbefalede Servizio provinciale agroalimentare di Imperia regionen Liguria at fortsætte behandlingen. I en skrivelse til regionen Liguria vedrørende den af denne begærede undersøgelse gjorde regionen Calabria imidlertid opmærksom på, at den havde konstateret, at de kontraherende producenters underskrifter var falske i visse kontrakter, der vedrørte Calabria, men som allerede var erstattet af Borelli, hvilket fik Liguria til at anmelde et eventuelt strafbart forhold til anklagemyndigheden i Genova.

1 — Processprog: italiensk.

I betragtning af, at regionen Puglia, der havde fået overdraget undersøgelsen, ikke havde indhentet alle de krævede oplysninger (stævningens bilag 13), insisterede regionen Liguria ikke på, at alle fakta vedrørende de omhandlede kontrakter skulle fremskaffes, og, kontrakternes tvivlsomme ægthed taget i betragtning, afgav den en udtalelse imod den ansøgte støtte.

Også Giunta Regionale i Liguria traf ved beslutning nr. 109 af 18. januar 1990 (stævningens bilag 14) en lignende afgørelse. Som følge af denne negative udtalelse meddelte Kommissionen ved skrivelse nr. 69915 af 21. december 1990 (herefter benævnt »den anfægtede beslutning«) Borelli, at dennes ansøgning om støtte ikke kunne imødekommes.

Kommissionen har gjort gældende, at Borelli's ansøgning, indgivet den 16. december 1988 med henblik på at opnå støtte fra EUGFL til opførelsen af en oliemølle i Pontedassio (Imperia), og som var blevet anbefalet af de italienske myndigheder, ikke kunne få støtte fra EUGFL i 1989 (bilag 1 til svarskriftet), eftersom antallet af ansøgere i dette regnskabsår i betydelig grad oversteg de disponible midler (via det italienske Landbrugsministerium blev der indgivet 364 ansøgninger, svarende til et beløb på i alt 549 mia. LIT). Ansøgningen om støtte blev, i medfør af bestemmelserne i artikel 21 i forordning nr. 355/77, overført til regnskabsåret 1990 af den italienske stat.

Ifølge Kommissionen ville Borelli sandsynligvis heller ikke have fået støtte fra EUGFL i 1990, eftersom antallet af ansøgere til EUGFL ligeledes var højt i regnskabsåret 1990 (298 italienske projekter, svarende til en finansiel støtte på i alt 461,4 mia. LIT; kun 111 projekter blev godkendt og modtog en støtte på i alt 132,4 mia. LIT).

Det er imidlertid som følge af de italienske myndigheders negative udtalelse til Borelli's ansøgning (bilag 2, 3 og 4 til svarskriftet), at Kommissionen antog, at det pågældende projekt ikke kunne få adgang til proceduren for bevilling af støtte, eftersom de i artikel 13, stk. 3, i forordning nr. 355/77 opstillede betingelser for at behandle en ansøgning ikke var opfyldt.

På et møde den 18. december 1990 i Den Stående Strukturkomité for Landbruget fremsatte den italienske delegation ingen indsigelser og afgav en positiv udtalelse til vedtagelsen af Kommissionens forslag i deres helhed (godkendte projekter, afviste projekter og projekter, som ikke kunne realitetsbehandles). Det er ved den anfægtede beslutning, at Borelli blev informeret om resultatet af dets ansøgning.

II — Skriftveksling og parternes påstande

Borelli's stævning er registreret på Domstolens Justitskontor den 21. marts 1991.

Ved kendelse af 25. februar 1992 har Domstolen erklæret sig inkompetent til at behandle sagen, for så vidt som den er rettet

mod regionen Liguria og vedrører annullation af alle de nationale akter, som har dannet grundlag for Kommissionens beslutning.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved afgørelse af 25. februar 1992, truffet i henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, har Domstolen henvist sagen til Femte Afdeling.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Der træffes efter omstændighederne afgørelse om følgende bevisoptagelsesforanstaltninger:

— Det pålægges involverede parter at give møde, særligt »Assessore pro-tempore« Giuseppe Merlo, landbrugsforvaltningen i Liguria, og Roberto Ajmar, tjenestemand i Liguria.

— Der stemmes en eventuel åstedsforretning med henblik på at efterprøve indretning og størrelse af Oleificio Borelli SpA's fabriksanlæg, samt arten af det forarbejdede produkt.

— Det pålægges Kommissionen at fremlægge al dokumentation vedrørende den af Borelli indsendte ansøgning om støtte, samt efterfølgende sagsakter, herunder de vedrørende overførslen af ansøgningen til regnskabsåret 1990.

— Der optaget ethvert andet for sagen relevant bevis.

— Kommissionens beslutning nr. 69915 af 21. december 1990 annulleres.

— Det statueres derfor, at Oleificio Borelli SpA er berettiget til at modtage den ansøgte støtte. Subsidiært tilpligtes Kommissionen og/eller regionen Liguria at erstatte de af sagsøgeren lidte tab efter Domstolens skøn.

— De i stævningen fremsatte påstande tages til følge på baggrund af de i replikken indeholdte anbringender og supplerende oplysninger, særligt det nye anbringende fremsat i medfør at procesreglementets artikel 42, stk. 2.

— Kommissionen og/eller regionen Liguria tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises for den del, der angår regionen Liguria.

— Frifindelse for såvel påstanden om annullation af den beslutning, ifølge hvilken Kommissionen udtalte, at den af sagsøgeren i sin tid indsendte ansøgning om støtte fra EUGFL ikke kunne antages til realitetsbehandling, som påstanden om erstatning.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

A — *Annullationspåstanden*

Borelli har først gjort gældende, at den anfægtede beslutning er ugyldig som følge af ulovligheden af regionen Ligurias beslutning nr. 109 af 18. december 1990, som udgjorde den eneste og absolutte forudsætning for dens vedtagelse.

Således bestemmes det i artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 355/77 at, »de i denne forordning fastsatte foranstaltninger udgør tilsammen en fælles foranstaltning i den i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 729/70 anførte betydning«. Fortolket i lyset af artikel 39-43 i EØF-traktaten er denne fælles foranstaltning udtryk for en form for samarbejde mellem medlemsstaterne og fællesskabsinstitutionerne, som har til formål at opnå visse mål, i den foreliggende sag at øge landbrugets produktivitet og forbedre landbefolkningens levestandard.

Dette samarbejde følger nogle komplekse procedurer, hvor medlemsstaternes retsakter krydser fællesskabsinstitutionernes retsakter, og som normalt ender med en endelig retsakt udstedt af Kommissionen. Dette er tilfældet, for så vidt angår den i artikel 13 og de følgende artikler i forordning nr. 355/77 fastlagte procedure, hvor medlemsstaten udtrykker sin mening om ansøgningen om støtte, og Kommissionen udtaler sig om muligheden for at yde denne.

Ud fra princippet om, at en foreløbig retsakt, som i det foreliggende tilfælde, ikke kan være genstand for sagsanlæg, eftersom dette skal vedrøre den endelige retsakt, som sammenfatter samtlige beslutninger truffet af de organer og institutioner, som har deltaget i den pågældende procedure, vil enhver ulovlighed, som påvirker en foreløbig retsakt, imidlertid påvirke den endelige retsakt. Det er vedrørende denne retsakt, at en privat, som føler sig krænket, kan anlægge sag ved den kompetente ret.

Ifølge Borelli er regionen Ligurias meddelelse ulovlig for så vidt som:

Meddelelsen tilsidesætter artikel 9 i forordning nr. 355/77

Borelli har anført, at regionen Liguria har tilsidesat artikel 9 i forordning nr. 355/77, eftersom den, i løbet af den undersøgelse, som havde til formål at konstatere, hvorvidt selskabets projekt opfyldte de i denne artikel fastsatte betingelser, udelukkende havde taget hensyn til de til støtte for ansøgningen om støtte fremlagte langfristede leveringskontrakter, som var indgået med producenter af basislandbrugsvarer, og således havde undladt at foretage en undersøgelse af andre forhold.

Men ifølge Borelli er de i artikel 9 i forordning nr. 355/77 definerede betingelser vedrørende bevilling af støtte opfyldt i den foreliggende sag. Det drejer sig især om den i artikel 9, stk. 1, indeholdte betingelse, hvorefter projekterne skal sikre producenter af basislandbrugsvarer en passende og varig andel i de dermed forbundne økonomiske fordele. Borelli fremhæver, at beviset for

følgevirkningen i form af en fordel for disse producenter fremgår af de med ansøgningen fremsendte projektbeskrivelser samt de dertil hørende bilag. Et sådant bevis fremgår allerede af virksomhedens betydning (omkostningerne til opførelse af anlægget udgør 6 870 000 000 LIT), dens produktionskapacitet (anlægget har en årlig afsætningspotentiale svarende til 68 000 centner olie), de udgifter, der påhviler selskabet (ca. 3 500 000 000 LIT), samt det faktum, at selskabet udelukkende køber sine råvarer i Italien. Endvidere fremgår denne virkning særligt af den til replikken vedlagte dokumentation (bilag 1, 2 og 3).

Regionen Liguria har således — som nedenfor anført — ikke taget hensyn til de oplysninger, som fremgår af den til ansøgningen om støtte vedlagte dokumentation, og har begrænset sin undersøgelse til kun at omfatte leveringskontrakterne, på trods af, at disse kontrakter kun udgør et af de mulige beviser, således som det fremgår af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 355/77, hvori bestemmes: »Der kan bl.a. tages hensyn til langfristede leveringskontrakter ...« Ydermere er disses bevisværdi af relativ karakter, idet de ikke er medtaget i Rådets forordning (EØF) nr. 866/90 af 29. marts 1990 om forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter (EFT L 91, s. 1), som i artikel 10 og artikel 11, stk. 2, tillægger forbedring af strukturerne for afsætning en fortrinsstilling.

Under alle omstændigheder gør Borelli gældende, at dens kontrakter synes egnede til at opfylde de i artikel 9 i forordning nr. 355/77 opstillede betingelser. Dels er Servizio provinciale agroalimentare di Imperia's vurdering angående ægtheden af kontrakterne i regionen Liguria i det store og hele positiv. Dels burde regionen Liguria have foretaget en kontrol vedrørende ægtheden af kontrakterne i regionen Puglia, i stedet for kun at have baseret sin beslutning på delinformationer fra denne region.

Udtalelsen er behæftet med magtfordrejning

Borelli har bestridt den grund, regionen Liguria påberåber sig til støtte for afslaget, hvorefter de med producenterne i Puglia og Liguria afsluttede kontrakter ikke sikrer producenterne en varig fordel, som krævet i artikel 9 i forordning nr. 355/77, eftersom kontrakterne indeholder en klausul, hvorefter der dels gælder en gyldighedsperiode på fem år, dels kræves, at begge parter årligt bekræfter dem (herefter benævnt »den anfægtede klausul«).

Disse kontrakter svarer til dem, der normalt anvendes i forbindelse med ansøgninger om støtte som den foreliggende, og deres udformning er aldrig blevet betragtet som utilstrækkelig af de nationale myndigheder eller fællesskabsinstitutionerne. I den foreliggende sag har regionen Liguria, i løbet af en undersøgelse, som har varet ca. halvandet år, endvidere hverken rejst indsigelse eller bedt Borelli om at ændre den anfægtede klausul, og fællesskabsinstitutionerne, der har modtaget dokumentationen vedrørende kontrakterne (stævningens bilag 17), har kun bedt Borelli om supplerende oplysninger af anden art. Desuden har den anfægtede klausul til hensigt at beskytte producenterne, som er tilbageholdende med kontraktmæssigt at

binde sig for en femårig periode, eftersom det ved kontraktens indgåelse ikke er muligt at forudsige produktionens størrelse i de følgende fem år.

Da Borelli, efter at være blevet informeret om regionens tvivl vedrørende den anfægtede klausul, ændrede kontrakterne ved at tilføje supplerende klausuler (stævningens bilag 15), havde regionen allerede afgivet en negativ udtalelse.

Ifølge Borelli er det ikke den ovenfor anførte bevæggrund, som har været afgørende for Ligurias negative udtalelse, men derimod ønsket om at afvise den foreliggende sag, som følge af at sagens forløb afveg fra de sager, som normalt blev behandlet.

Regionen Liguria har således ved skrivelser af 14. og 18. april 1988 (stævningens bilag 18 og 19) forsøgt at undgå at behandle ansøgningen om støtte ved at søge at overlade sagen til Landbrugsministeriet, hvilken forhalende adfærd sandsynligvis skyldes, at de regionale myndigheder ikke var vant til at behandle sager af en sådan økonomisk betydning. Denne adfærd viste sig ligeledes i løbet af den undersøgelse, som regionen Liguria burde have udført, efter at Guardia di Finanza havde bedømt den forseelse, der bestod i en undladelse af at foretage handlinger, der var deres ansvarsområde i forhold til Assessore og de kompetente regionale tjenestemænd.

Kort sagt er det tvivlsspørgsmålet om ægtheden af de oprindelige kontrakter, indleveret med ansøgningen om støtte, som har gjort det muligt for regionen Liguria at afslutte sagen med en for Borelli negativ udgang, og ikke den ovenfor påberåbte bevæggrund.

Borelli har endvidere anført, at den anfægtede beslutning tilsidesætter bestemmelserne i artikel 13 og 21 i forordning nr. 355/77.

I medfør af artikel 42, stk. 2, i Domstolens procesreglement påberåber selskabet sig i replikken et nyt anbringende, baseret på de af Kommissionen anførte faktiske forhold, hvoraf selskabet henviser til følgende:

— Ansøgningen om støtte for regnskabsåret 1989 var på grundlag af projektet samt den vedlagte dokumentation blevet anbefalet af regionen Liguria.

— Støtten blev ikke tildelt på grund af utilstrækkelige finansielle midler i det nævnte regnskabsår.

— Med hjemmel i artikel 21 i forordning nr. 355/77 overførte den italienske stat ansøgningen om støtte og det dertil hørende projekt til regnskabsåret 1990.

— I forbindelse med denne overførsel afgav Giunta regionale della Liguria ved beslutning nr. 109 af 18. januar 1990 en negativ udtalelse (bilag 2 til svarskriftet).

— Sammen med en rapport fra Guardia di Finanza (bilag 3 og 4 til svarskriftet) blev

denne beslutning videregivet til Kommissionen, som fandt, at den udgjorde tilstrækkeligt grundlag for ikke at yde Borelli's projekt støtte fra EUGFL i regnskabsåret 1990.

Borelli har understreget, at selskabet på tidspunktet for sagsanlægget, som følge af ufuldstændigheden af den tilgængelige og fremlagte dokumentation, ikke havde forstået, at regionen Ligurias negative udtalelse, indeholdt i beslutning nr. 109 af 18. januar 1990, angik anmodningen om at overføre projektet til regnskabsåret 1990, og ikke, som selskabet troede, den oprindelige ansøgning, hvori der blev anmodet om støtte for regnskabsåret 1989. Denne fejlagtige antagelse var resultatet af, for det første, diverse sagsakter, i hvilke den nævnte negative udtalelse og den pågældende ansøgning om støtte relaterede sig til regnskabsåret 1989, og for det andet, at der i ovennævnte dokumentation ikke var nogen form for henvisning til en anbefaling afgivet af regionen Liguria vedrørende ansøgningen om støtte for regnskabsåret 1989.

Ifølge Borelli fremgår det af ordlyden i artikel 13 og 21 i forordning nr. 355/77, at ansøgningen om støtte kun kan realitetsbehandles, hvis den anbefales af den pågældende medlemsstat. Derimod gælder der ingen lignende betingelse for så vidt angår behandlingen af en anmodning om overførsel af samme projekt til det efterfølgende regnskabsår.

Ifølge Borelli var regionen Liguria således ikke, ved overførslen af ansøgningen om støtte, forpligtet til at udtale sig om selve ansøgningen, og Kommissionen var, for den del, der henhører under dens kompetence, uberettiget til at betragte en sådan udtalelse som en nødvendig betingelse for den i artikel 21 i forordning nr. 355/77 indeholdte procedure, eller som grundlag for at afvise behandlingen af anmodningen om overførsel.

Ved at undlade enhver yderligere behandling af det overførte projekt alene som følge af, at regionen Liguria havde afgivet en negativ udtalelse, har Kommissionen anvendt artikel 13 i forordning nr. 355/77 som grundlag for behandlingen af anmodningen om overførsel, men ikke, som den burde, artikel 21 i samme forordning og taget Borelli's ansøgning op til fornyet overvejelse.

Kommissionen har gjort gældende, at de af Borelli påberåbte anbringender til støtte for annullationssøgsmålet hovedsageligt angår beslutningen truffet af Ligurias regionalråd, som havde afgivet en negativ udtalelse om ansøgningen om støtte fra EUGFL. Disse anbringender vedkommer ikke den anfægtede beslutning.

Kommissionen præciserer, at behandlingen af den anfægtede beslutning sker inden for rammerne af to adskilte retsordener. På den ene side henhører visse retsakter under de nationale myndigheders kompetence og ansvar (fremsendelse af projekter til Kommissionen, afgivelse af en anbefaling eller negativ udtalelse, uddelegering til andre end de centrale myndigheder og anmodning om overførsel), på den anden side henhører de endelige beslutninger, der skal træffes vedrørende de forelagte eller overførte projekter, under Kommissionens kompetence. Disse to typer retsakter kan, afhængig af, fra hvilken instans de udgår, anfægtes enten ved de nationale retter eller ved fællesskabsinstanserne.

Kommissionens beslutning om at afvise den af Borelli forelagte ansøgning om støtte er en følge af manglende iagttagelse af de præceptive bestemmelser i artikel 13, stk. 3, i forordning nr. 355/77. Kommissionen har ikke antaget Ligurias regionalråds begrundelse for afslaget, som var baseret på sagens realitet, men har konstateret, at de italienske myndigheder ikke har anbefalet projektet og har følgelig udtalt, at ansøgningen skal afvises uden realitetsbehandling. Denne beslutning ville have været den samme, selv om Borelli oprindeligt havde opnået de nationale myndigheders godkendelse. Kommissionen har heller ikke kunnet træde i de nationale myndigheders sted, da dette ikke er hjemlet i artikel 13 i forordning nr. 355/77 og derfor klart ville stride mod denne bestemmelse.

Hvad angår anbringendet om en tilsidesættelse af bestemmelserne i artikel 13 og 21 i forordning nr. 355/77 har Kommissionen for det første fremhævet, at Borelli med urette anfører, at der skal sondres mellem to forskellige bevillingsprocedurer vedrørende opnåelse af støtte fra EUGFL, nemlig en, som består i en undersøgelse af, om projektet opfylder de lovbestemte betingelser samt en bedømmelse af sagens realitet, og en anden, som består i en undersøgelse af de fra det foregående regnskabsår overførte projekter.

Der findes i virkeligheden kun én procedure, som finder anvendelse i enten det regnskabsår, hvor projektet overgives til Kommissionen, eller i et senere regnskabsår, og for hvilken de nationale myndigheders anbefaling er nødvendig.

Desuden har kravet om den pågældende medlemsstats anbefaling af bevillingen af støtte, jf. artikel 13, til formål at forhindre, at støtten ved afslutningen af den administrative procedure ydes i mangel af eller uden hensyn til den nævnte anbefaling. I øvrigt er denne uadskillelig fra medlemsstatens forpligtelse til at bidrage til finansieringen af projektet en forpligtelse, som ligeledes er en betingelse for tildeling af støtte.

Kommissionen har desuden fremhævet, at den med ansøgningen om støtte overgivne anbefaling ikke er urørlig og uigenkaldelig, idet forvaltningsakterne kan ændres, såfremt en revurdering af situationen kræver det, således som det er tilfældet i den foreliggende sag.

Ydermere forudsætter den i forordning nr. 355/77 indeholdte procedure, at medlemsstaterne deltager i udarbejdelsen af de endelige beslutninger, og i den foreliggende sag er den anfægtede beslutning blevet sendt til medlemsstaterne sammen med samtlige forslag med henblik på mødet i Den Stående Strukturkomité for Landbruget, som er forpligtet til at udtale sig før den endelige vedtagelse af beslutningerne.

B — *Erstatningskravet*

Borelli har gjort gældende, at i det omfang selskabets krav om annullation af den anfægtede retsakt og dets deraf følgende ret til den ansøgte støtte ikke imødekommes, har selskabet krav på erstatning på grund af regionen Ligurias undladelse, der er dokumenteret ved førnævnte betragtninger. Ansvaret påhviler regionen Liguria, subsidiært Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, der

som følge af konneksiteten i vedtagelsesproceduren mellem medlemsstatens udtalelse og Kommissionens afgørelse har henholdt sig til regionen Ligurias beslutning.

Kommissionens påstand om, at Borelli's ansøgning ikke, selv om den var blevet godkendt til overførsel til regnskabsåret 1990, ville være blevet imødekommet på grund af utilstrækkelige fællesskabsmidler, kan ikke rejse tvivl om det påståede tab. Der er ikke blevet fremlagt nogen dokumentation til støtte herfor.

Vedrørende Kommissionens påstand om, at overførslen kun har kunnet effektueres én gang, anfører Borelli, at artikel 20 i forordning nr. 866/90 bestemmer, at de projekter, der, som det foreliggende projekt, er indsendt efter 1. maj 1988, »kan medtages i de operationelle programmer, der skal finansieres i 1990 og 1991, hvis de opfylder kriterierne og betingelserne i nærværende forordning«. Borelli's projekt opfylder netop de i artikel 10 og 11 i forordning nr. 866/90 indeholdte kriterier og har følgelig kunnet være genstand for den ansøgte finansiering.

Hvad angår fastsættelsen af tabets størrelse henholder Borelli sig til Domstolens skøn.

Kommissionen har anført, at kravet om erstatning er ubegrundet, for så vidt angår Kommissionens ansvar. Den gør gældende, at uafhængigt af, at betingelserne for at gøre et ansvar gældende efter EØF-traktatens artikel 215 er vanskelige at opfylde, har Kommissionen hverken antaget, delt eller dækket over de nationale myndigheders vurderinger angående realiteten. Kommissionen har blot konstateret, at de i artikel 13, stk. 3, i forordning nr. 355/77 krævede betingelser ikke var opfyldt, og har truffet sin beslutning i overensstemmelse hermed.

J.C. Moitinho de Almeida
Refererende dommer